

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **BESICO Trans, s.r.o.**, se sídlem Žirovnická 3133/6, Praha 10, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2019, č. j. 6 Ad 20/2014 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Romana Klimuse, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2014/16618-421/1, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Příbrami (správní orgán I. stupně) ze dne 29. 1. 2014, č. j. BEA-T-19/2010. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 78 odst. 3, 4 a 7 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), rozhodl tak, že se žalobci neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za II. čtvrtletí roku 2010.

[2] Správní orgány žalobci příspěvek neposkytly s odůvodněním, že jeho vyplacením by byla České republice způsobena škoda. Osoby podávající žádost o poskytnutí příspěvku spáchaly v souvislosti s příspěvkem za II. čtvrtletí roku 2010 přečin dotačního podvodu ve

stádiu pokusu. Žalobce žádal o příspěvek na celkem 87 zdravotně postižených zaměstnanců, přičemž bylo prokazatelně zjištěno, že nejméně 13 zaměstnancům nebyla vyplacena čistá mzda v plné výši alespoň v jednom kalendářním měsíci II. čtvrtletí roku 2010. Žalobce tak vyplácel mzdu nižší, než byla mzda dohodnutá v pracovních smlouvách a vykázaná pro účely žádosti o příspěvek, tudíž uvedl v žádosti nepravdivé údaje a nebylo možné mu příspěvek v požadované výši 1 714 188 Kč poskytnout. Dle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 11 To 168/2013 – 1610, vznikla České republice škoda nejméně 105 472 Kč, a proto nelze vyloučit, že by České republice poskytnutím příspěvku žalobci vznikla škoda vyšší. S ohledem na to nebylo možné žalobci poskytnout ani příspěvek ve výši 1 608 716 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji postoupil místně příslušnému Městskému soudu v Praze. Městský soud shledal žalobu důvodnou, rozhodnutí žalovaného shora uvedeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Městský soud nejprve předeslal, že pro poskytnutí příspěvku ve výši uvedené v žádosti nepostačuje pouze splnění podmínky počtu zaměstnanců a bezdlužnosti k poslednímu dni daného čtvrtletí, nýbrž žadatel musí prokázat oprávněnost požadované výše příspěvku potřebnými doklady, ve kterých musí být uvedeny pravdivé údaje. Uvedení nepravdivých údajů do podkladů předkládaných jako součást žádosti by vedlo k tomu, že by příspěvek nemohl být poskytnut vůbec nebo by nemohl být poskytnut plně v požadované výši.

[5] K projednávané věci městský soud konstatoval, že závěr správních orgánů o nepravdivosti údajů o skutečně vynaložených mzdových nákladech na zaměstnance žalobce nemá oporu ve spise, neboť rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 11 To 168/2013 - 1610, odůvodňuje tento skutkový závěr pouze v případě 13 zaměstnanců, kteří vypovídali v trestním řízení jako svědci. Samotný fakt, že v trestním řízení bylo prokázáno, že jednatel a zaměstnanci společnosti se dopustili jednání, které naplnilo skutkovou podstatu pokusu přečinu dotačního podvodu, není dostatečným podkladem pro neposkytnutí příspěvku, neboť zákon o zaměstnanosti nespojuje se spácháním takového přečinu bez dalšího následek v podobě neposkytnutí příspěvku.

[6] Dle soudu bylo na úřadu práce, aby rozlišil případy, kdy mzda nebyla vyplacena vůbec, a případy, kdy byla vyplacena v nižší než tvrzené výši, a aby vzal v potaz i výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které žalobce odvedl z vyměřovacího základu zaměstnanců za II. čtvrtletí roku 2010. Žalovaný tento nedostatek v napadeném rozhodnutí nenapravil, ačkoliv tak měl učinit bez ohledu na námitky vznesené v odvolání, městský soud proto shledal i jeho rozhodnutí nezákonným.

II.

Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[8] Dle stěžovatele závěr městského soudu vychází z pouhé formální jazykové interpretace příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti a zcela opomíjí skutečnost, že žalobce vědomě uváděl do žádosti nepravdivé údaje, čímž je učinil nevěrohodnými, a to s úmyslem dosáhnout neoprávněného majetkového prospěchu. Za takového stavu věci nelze dospět k jinému závěru, než že vynaložení mzdových nákladů nebylo žalobcem řádně prokázáno v celém rozsahu a že mu tedy příspěvek nenáleží.

[9] I v případě, že by žalobce skutečně nějaké mzdové náklady na dané zaměstnance vynaložil, nemůže být příspěvek poskytnut s ohledem na princip zákazu zneužití práva. Byl-li jednáním žalobce (podáním žádosti) spáchán, byť jen z části, úmyslný trestný čin dotačního podvodu, je zcela na místě tento ústavně zakotvený princip uplatnit a takovému jednání neposkytnout soudní ochranu, a to zvláště za situace, kdy jednáním žalobce docházelo ke zneužívání složité situace osob se zdravotním postižením a k vědomému protiprávnímu obohacování se na jejich úkor. Dle názoru stěžovatele je v právním státě nepřipustné, aby pouze s ohledem na formální výklad právních předpisů docházelo k finanční dotaci subjektu (kdy dotace má charakter určitého dobrodíní státu vůči příjemci, byť právně nárokovatelného), jehož jednáním docházelo k páchání úmyslné majetkové trestné činnosti v této oblasti.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v řízení ukončeném rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 11 To 168/2013 – 1610, bylo nade vší pochybnost prokázáno, že škoda je rovna částce 105 472 Kč, a tedy že žalobce vyplatil mzdu ve výši 1 608 716 Kč. Rozsudek tak prokazuje, že žalobce nárok na vyplacení příspěvku má. Stěžovatel se tvrdí, že příspěvek nenáleží žalobci vůbec žádný, neboť nebylo prokázáno vynaložení mzdových nákladů v celé výši, jednak dopouští nepřipustně extenzivního výkladu, jenž jde žalobci k tíži, jednak se tímto stěžovatel samozvaně pasuje do role jakési třetí instance v soudním řízení trestním. Žalobce nelze opakovaně trestat mimo uvedené trestní řízení tím, že mu nebude vyplacen příspěvek. Žalobce nesouhlasí ani s argumentací týkající se zneužití práva. Žalobce zaměstnával osoby se zdravotním postižením, nesporně jim vyplatil 93,847 % výše příspěvku, nevyplatil pouze 6,153 % celkového nároku, svou činností právo nijak nezneužil. Jelikož žalobce jinak splnil všechny podmínky stanovené v zákoně o zaměstnanosti, má nárok na vyplacení příspěvku. K tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, publ. pod č. 3324/2016 Sb. NSS, a ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 Ads 100/2012 – 34 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Žalobce následně své vyjádření doplnil samostatným podáním, v němž uvedl, že v trestním řízení se standardně používá spojení „*škoda nejméně*“ či „*nejméně škoda*“, a to z důvodu určení přesné právní kvalifikace trestného činu, ze kterého je obžalovaný obviněn (viz znění § 138 trestního zákoníku). V žádném případě nelze výrok trestního rozsudku interpretovat tak, že škoda byla nejméně 105 472 Kč nebo vyšší až např. do výše příspěvku, jak to činí stěžovatel.

[11] V replice k vyjádření žalobce stěžovatel poukazuje na odlišné principy trestního a správního řízení. V řízení o žádosti o příspěvek spočívá důkazní břemeno ohledně toho, zda skutečně došlo k výplatě mezd, především na žadateli o příspěvek. Žalobce svým trestným jednáním učinil jakékoliv doklady o výplatě mezd nevěrohodnými, a je proto na místě mít za to, že základní podmínka pro poskytnutí příspěvku nebyla splněna, neboť

nebylo prokázáno, že vůbec došlo k výplatě mezd zaměstnancům, na které žalobce žádal o příspěvek. I městský soud věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že co do zbývajících rozsahu mzdových nákladů musí být věc opětovně posouzena, nikoliv s tím, že k výplatě mezd došlo. Soudloví „škoda nejméně“ nelze dle stěžovatele vykládat jinak než dle jazykového významu těchto slov, tedy že mohlo dojít ke škodě vyšší, ale orgány činné v trestním řízení prokázaly pouze škodu v tomto rozsahu. Stěžovatel dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 9 Afs 96/2019 – 35, ve kterém měla být posuzována skutkově podobná situace. V neposkytnutí příspěvku pro nesplnění podmínek pak dle stěžovatele nelze shledávat žádnou formu trestu, jak tvrdí žalobce. Závěrem stěžovatel k žalobcovu nesouhlasu se zneužitím práva uvádí, že za řádné jednání je nutno považovat pouze takové, kdy k trestné činnosti nedochází, přičemž nelze bagatelizovat trestnou činnost tvrzením o malém rozsahu škody.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu oprávněný zaměstnanec s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud v první řadě předesílá, že o obdobné věci totožných účastníků řízení (týkající se žádosti žalobce o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za I. čtvrtletí roku 2010) již rozhodl rozsudkem ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 282/2019 – 37, přičemž v nynějším případě neshledal důvod se od právního názoru zaujatého v tomto rozhodnutí odchýlit. V uvedené věci přitom Nejvyšší správní soud konstatoval:

„V projednávané věci je spornou otázkou, zda pravomocné odsouzení jednatele a zaměstnanců žalobce za pokus dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 4 trestního zákoníku, resp. pomoci k němu, spáchaného tím, že části zaměstnanců byla vyplácena nižší mzda, než jak bylo uvedeno v jejich pracovních smlouvách, a žalobce v žádosti o poskytnutí příspěvku následně uvedl jako skutečně vynaložené náklady mzdu v plné výši, odůvodňuje nepřiznání příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v celé požadované částce. Stěžovatel je toho názoru, že ano, neboť žalobce uvedl do žádosti o přiznání příspěvku nepravdivé údaje. Městský soud však konstatoval, že taková skutečnost nemůže být důvodem pro nepřiznání celé částky požadované na příspěvku, ale pouze té části, v níž bylo prokázáno, že nebyla zaměstnancům vyplácena.“

Nejvyšší správní soud považuje na úvod za nutné upozornit, že projednávaná věc se týká právní úpravy, konkrétně § 78 zákona o zaměstnanosti, účinné do 31. 12. 2011,

pokračování

což v projednávané věci není mezi stranami sporné a vyplývá z přechodného ustanovení čl. II bodu 9 zákona č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen zákon č. 367/2011 Sb.).

Dle § 78 zákona o zaměstnanosti v rozhodném znění:

(1) Zaměstnavateli zaměstnávajícímu více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob. ...

(2) Příspěvek náleží zaměstnavateli měsíčně ve výši skutečně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 8000 Kč. ...

Rozšířený senát v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46, č. 3324/2016 Sb. NSS, uvedl, že příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením je svou povahou účelovou dotací. Není úřadem práce poskytován na základě dohody, ale zaměstnavateli na něj při splnění zákonných podmínek vzniká nárok. Tyto závěry se plně uplatní na právní úpravu účinnou do 31. 12. 2011, tedy i v projednávané věci.

Je nesporné, že v případě stanovení výše příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením je třeba vycházet ze skutečně vynaložených prostředků na mzdy nebo platy zaměstnanců se zdravotním postižením v daném období (viz § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti). I z toho důvodu je příspěvek poskytován zpětně za uplynulé čtvrtletí.

Ačkoliv zneužití tohoto příspěvku s cílem vlastního obohacení, které bylo prokázáno v trestním řízení ukončeném rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 11 To 168/2013 – 1610, je jednoznačně nejen protiprávním, ale i nemorálním jednáním, které Nejvyšší správní soud považuje za rozporné s dobrými mravy a zásadami slušnosti, je nutno přisvědčit městskému soudu, že zákon o zaměstnanosti v rozhodném znění nespojoval obecně s takovým jednáním následek neposkytnutí příspěvku jako celku, resp. neposkytnutí té části příspěvku, jež nebyla ovlivněna tímto jednáním.

Právní úprava ani nerozlišuje, zda byly nepravdivé údaje uvedeny v žádosti úmyslně či pouze z nedbalosti, nepozornosti nebo omylem. Přistoupil-li by Nejvyšší správní soud na stěžovatelovu argumentaci, že uvedení nesprávných údajů je důvodem pro nepřiznání příspěvku jako celku, jednalo by se o nepřiměřeně tvrdý výklad vůči osobám, které se při vyplňování žádosti jednoduše zmýlily v určité informaci. Nadto zákon stanoví, že úřad práce příspěvek nepřizná ve vztahu k těm zaměstnancům, u kterých nebyl doložen doklad o zdravotním postižení [§ 78 odst. 7 písm. c) zákona o zaměstnanosti]. Obdobně je třeba přistupovat k situaci, kdy správní orgán zjistí, že zaměstnavatel si nárokuje výši příspěvku, která u některých zaměstnanců neodpovídá skutečně vynaloženým výdajům na jejich mzdy či platy. Je totiž zřejmé, že sám zákon považoval příspěvek za plnění dělitelné, přinejmenším ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům.

Nelze opomenout, že i v řízení o žádosti se uplatní zásada materiální pravdy vyjádřená v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle níž správní orgán (nevyplývá-li ze zákona něco

jiného) postupuje tak, aby byl (co do správnosti) zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Význam této zásady je třeba zdůraznit právě pro případy, v nichž má správní orgán indicie, případně dokonce důkazy o tom, že zaměstnavatel do žádosti neuvedl pravdivé údaje, jako tomu bylo v nyní posuzované věci.

Zároveň je nutno mít na paměti, že účelem příspěvku je pomoci osobám se zdravotním postižením s jejich pracovním uplatněním, neboť tyto osoby mají při hledání vhodného zaměstnání a jeho udržení na trhu práce přirozeně obtížnější situaci. Tento účel je naplněn poskytnutím příspěvku pouze ve výši vynaložených nákladů na mzdu nebo plat jednotlivých zdravotně postižených zaměstnanců, neboť tak je zajištěno využití příspěvku ve prospěch těchto zaměstnanců. Neposkytnutí příspěvku jako celku by výsledně mohlo vést k negativním důsledkům nikoliv primárně pro samotného zaměstnavatele, ale zejména pro osoby na trhu práce znevýhodněné. V projednávané věci jak ze správního spisu, tak z trestního rozsudku vyplývá, že osoby se zdravotním postižením, které vypovídaly o náplni své práce a odměně, pro žalobce skutečně práci vykonávaly (ač třeba v jiném rozsahu, než stanovila jejich pracovní smlouva).

Do 31. 12. 2011 nebyl příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením vázán na dohodu s úřadem práce o zřízení či vymezení chráněných pracovních míst (od 1. 1. 2012) či uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele působícího na chráněném pracovním trhu (od 1. 1. 2018). Zaměstnavatel tak mohl za splnění podmínek uvedených v § 78 zákona o zaměstnanosti (tedy zaměstnávání více než 50 % zdravotně postižených, včasná žádost, bezdlužnost, předložení potřebných podkladů) žádat o příspěvek na jakéhokoli zdravotně postiženého zaměstnance. Právní úprava byla následně změněna zákonem č. 367/2011 Sb. Z důvodové zprávy k této novele je patrné, že zákonodárce si byl vědom různých způsobů zneužívání příspěvku na zaměstnávání zdravotně postižených osob. Od 1. 1. 2012 byly příspěvky dle § 78 zákona o zaměstnanosti poskytovány zásadně na chráněná pracovní místa zřízená nebo vymezená v písemné dohodě mezi zaměstnavatelem a úřadem práce. Uzavření písemné dohody o vymezení chráněných pracovních míst s úřadem práce (§ 75) tedy bylo podmínkou pro poskytnutí příspěvku dle § 78 zákona o zaměstnanosti (k tomu viz rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 Ads 115/2016 – 29). Zákonodárce reagoval i na zneužívání čerpání příspěvků a nově stanovil, že důvodem pro neuzavření dohody o zřízení či vymezení pracovního místa je skutečnost, že vůči zaměstnavateli bylo v posledních 12 měsících před podáním žádosti zahájeno trestní stíhání jako obviněnému z trestného činu podvodu podle jiného právního předpisu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením [§ 75 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti]. Tato právní úprava však nedopadá na nyní řešený případ (...).

Stěžovatel také poukazuje na rozsudek ze dne 23. 5. 2019, č. j. 9 Afs 96/2019 – 35, který se týkal situace, kdy příspěvky dle § 78 zákona o zaměstnanosti byly vyplaceny, a teprve následně došlo k odsouzení za spáchání trestného činu dotačního podvodu spočívajícího ve vyplacení nižší mzdy, než bylo uvedeno v pracovních smlouvách zdravotně postižených zaměstnanců a nárokováno na příspěvku. Úřad práce proto vyzval zaměstnavatele k vrácení části příspěvků a správce daně následně vyměřil zaměstnavateli odvod těchto prostředků do státního rozpočtu. Je pravda, že peněžní částka, kterou měl zaměstnavatel dle finančního úřadu vrátit z poskytnutých příspěvků, byla vyšší, než škoda vycíslená v trestním řízení. Tato skutečnost však nikterak nepodporuje stěžovatelskou pozici, neboť ani v dané věci nežádal úřad

pokračování

práce, resp. správce daně vrácení celé vyplacené částky, ale pouze rozdílu, který dle jeho názoru vznikl nevypacením mezd ve výši, jakou zaměstnavatel deklaroval ve svých žádostech.

Městský soud v nyní projednávané věci nezavázal správní orgány příspěvek přiznat ve výši, která odpovídá rozdílu původně žádané částky a vyčíslení škody v trestním řízení. Stěžovatel je oprávněn opatřit si podklady a následně si učinit úsudek o tom, jaká výše prostředků byla žalobcem skutečně vynaložena na mzdy zaměstnanců (včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění).

Zároveň nelze přisvědčit žalobci, že trestním rozsudkem a výpočtem škody bylo prokázáno, že ve zbytku částky mu nárok na příspěvek přísluší. Pokud soud v trestním řízení rozhodl jen ve vztahu k části příspěvku, neznamená to, že by ve zbytku byly podmínky pro jeho přiznání splněny. V trestním řízení bylo vyslechnuto pouze 16 zaměstnanců, kteří pro žalobce pracovali v prvním či druhém čtvrtletí roku 2010. Není tak vyloučeno a správní orgán není omezen ve zjištění (pokud bude založeno na spolehlivých podkladech), že mzda byla krácena také dalším zaměstnancům, na které byl žádán příspěvek dle § 78 zákona o zaměstnanosti. V takovém případě by měl příspěvek být přiznán pouze v částce, u níž správní orgány dojdou k závěru, že byla skutečně použita k úhradě mezd a povinných odvodů za zaměstnance.

S ohledem na výše citovanou judikaturu považuje Nejvyšší správní soud za překonanou úvahu stěžovatele o dotaci jako dobrodiní státu, které snad lze odeprít za mírnějších podmínek než jiná plnění. Pokud stát plní své veřejné úkoly prostřednictvím jiných osob (ať už jsou jimi zaměstnavatelé poskytující zaměstnání zdravotně postiženým osobám, neziskové subjekty zajišťující péči o příslušníky různých znevýhodněných či přímo ohrožených skupin osob, která by jinak příslušela státu), pak se stát nemůže, nevyplyvá-li to přímo ze zákonné úpravy, zprostit své odpovědnosti řádného rozhodování o právech těchto subjektů poukazem na své postavení dobrodince.

Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že správní soudy přezkoumávají napadená správní rozhodnutí a v nich uvedené důvody. Nejvyšší správní soud tak nemohl hodnotit stěžovatelovu úvahu týkající se zneužití práva ze strany žalobce, neboť tuto argumentaci jeho ani prvostupňové správní rozhodnutí neobsahují. Z konstantní judikatury vyplývá, že případný nedostatek odůvodnění rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58, nebo ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 – 25, č. 73/2004 Sb. NSS).“

IV.

Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ani v nyní posuzované věci není kasační stížnost stěžovatele důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobci jako úspěšnému účastníku náleží vůči stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady spočívají

v odměně advokáta za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a v paušální částce hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. o 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Náklady řízení tedy celkově představují částku 4114 Kč, kterou je stěžovatel povinen uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Romana Klimuse, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu